

Druga strona postępowania: Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Komisja ds. Rynków Finansowych i Kapitałowych)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodny z art. 2 ust. 2 dyrektywy⁽¹⁾ jest przepis prawa krajowego, który przewiduje, że Komisja [ds. Rynków Finansowych i Kapitałowych] ma prawo zbadać skargi wnoszone przez użytkowników usług płatniczych również wówczas, gdy mają one za przedmiot usługi płatnicze, których nie dokonano w EUR lub w walucie krajowej jednego z państw członkowskich, i, co za tym idzie, stwierdzić, że doszło do naruszenia [ustawy o usługach płatniczych i pieniądzu elektronicznym] i nałożyć sankcje?
- 2) Czy art. 20 ust. 1 i 5 oraz art. 21 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przewidują one możliwość, iż odpowiedni organ krajowy sprawuje nadzór i nakłada sankcje również w odniesieniu do usług płatniczych, których nie dokonano w EUR lub w walucie jednego z państw członkowskich spoza obszaru euro?
- 3) Czy właściwy organ jest uprawniony, celem sprawowania funkcji nadzorczych, o których mowa w art. 21 i 20 dyrektywy, czy też przeprowadzania postępowań dotyczących skarg, o których mowa w art. 80–82 dyrektywy, do rozstrzygnięcia powstałych między płatnikiem a dostawcą usług płatniczych sporów wynikających ze stosunków prawnych, o których mowa w art. 75 dyrektywy, i może on ustalać, kto jest podmiotem odpowiedzialnym za niewykonaną lub wadliwie wykonaną transakcję płatniczą?
- 4) Czy ten właściwy organ, wykonując funkcje nadzorcze, o których mowa w art. 21 i 20 dyrektywy, czy też przeprowadzając postępowania dotyczące skarg, o których mowa w art. 80–82 dyrektywy, musi uwzględnić wydane przez sąd arbitrażowy orzeczenie, w którym rozstrzygnięty został spór między dostawcą i użytkownikiem usług płatniczych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. 2007, L 319, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapest Környéki
Közgazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 26 lipca 2018 r. – Farmland Kft. /
Földművelésügyi Miniszter**

(Sprawa C-489/18)

(2018/C 381/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budapest Környéki Közgazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Farmland Kft.

Druga strona postępowania: Földművelésügyi Miniszter

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy zawarte w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 22/2010 z dnia 16 marca 2010 r., w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 34/2010 z dnia 9 kwietnia 2010 r., w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 25/2011 z dnia 7 kwietnia 2010 r. i w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 22/2011 z dnia 25 marca 2010 r., zgodnie z którymi wniosek rolnika o przyznanie wsparcia odrzuca się w oparciu wyłącznie o zbiór kryteriów dotyczących tzw. „uprawnionego użytkownika gruntu”, określonych w przepisach krajowych, oraz o brak tzw. „zaświadczenia o użytkowaniu gruntów”, który wynika z tych kryteriów, mimo że producent unijny spełnia pozostałe kryteria dotyczące wniosku o przyznanie wsparcia, a konkretnie może wykazać, że zadeklarowany obszar jest w jego posiadaniu, czyli że gospodaruje nim i go uprawia, są zgodne z prawem Unii?

- 2) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy prawo Unii wymaga, by agencja płatnicza państwa członkowskiego przy ocenie wniosku o udzielenie wsparcia brała pod uwagę inne dowody na spełnienie wymogu „[znajdowania się] w posiadaniu”, o którym mowa w art. 124 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009? ⁽¹⁾
- 3) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, jakie ma konsekwencje prawne z punktu widzenia prawa Unii, czyli jak należy interpretować lub oceniać w pojedynczym wniosku „oświadczenie rolnika, że jest świadomy warunków przedmiotowych systemów pomocy”, wymagane przez art. 12 lit. e) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 ⁽²⁾, wobec tak szczególnego ograniczającego przepisu państwa członkowskiego, jak zbiór kryteriów dotyczących „uprawnionego użytkownika gruntu”?
- 4) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, jakie ma konsekwencje prawne z punktu widzenia prawa Unii, czyli jak należy interpretować lub oceniać w pojedynczym wniosku nałożony przez państwo członkowskie obowiązek złożenia deklaracji w przedmiocie spełnienia zbioru kryteriów dotyczących „uprawnionego użytkownika gruntu”, czyli spełnienia wymogów administracyjnych dotyczących tego szczególnego ograniczającego przepisu państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009, L 30, s. 16).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. 2009, L 316, s. 65).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam
(Niderlandy) w dniu 27 lipca 2018 r. – Openbaar Ministerie / TC**

(Sprawa C-492/18)

(2018/C 381/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Openbaar Ministerie

Strona przeciwna: TC

Pytania prejudycjalne

Czy utrzymanie aresztu ekstradycyjnego osoby poszukiwanej, w wypadku której istnieje ryzyko ucieczki, przez okres trwający dłużej niż 90 dni od zatrzymania tej osoby jest sprzeczne z art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jeżeli:

- wykonujące nakaz państwo członkowskie dokonało transpozycji art. 17 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW ⁽¹⁾ w ten sposób, że areszt ekstradycyjny osoby poszukiwanej musi zostać zawieszony zawsze wtedy, gdy tylko przekroczony zostanie 90-dniowy termin na podjęcie ostatecznej decyzji w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania i